

Arrest

nr. 181 179 van 24 januari 2017
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 september 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.-A. Ahmed S.F. als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent van de Al Agele stam, en op 19 januari 1981 in Bagdad bent geboren. U woonde vanaf uw geboorte steeds in de Baya wijk van Bagdad, en meer bepaald in de Risala, Elam en Ma'alef subwijken van de Baya wijk. Op uw laatste adres in de Ma'alef subwijk woonde u met uw vrouw Noor (°1989; CG 15/32272/B; OV 8.158.138), uw twee minderjarige kinderen Layth (°2007) en Yousif (°2013), uw moeder Khalidah en uw zus Afaa (°1991; CG 15/32270; OV 8.158.133) die sinds haar kindertijd medische problemen heeft. U heeft naast uw zus Afaa nog een broer Mohamed (°1973) en een zus Nada (°1974).

U maakte uw middelbare school af en startte aan een hogeschool tot u moest gaan werken om in uw onderhoud te voorzien. U werkte als automecanicien in de privé garage van uw vriend Ferasj (K.) en

vanaf 2007-2008 werkte u sporadisch als taxichauffeur in Bagdad. In Bagdad was er sektarisch geweld. U zag verschillende bomaanslagen tijdens uw job als taxichauffeur maar u was nooit persoonlijk betrokken. U noch iemand van uw familie werd ooit persoonlijk bedreigd. Tijdens uw job als taxichauffeur werd aan een checkpoint wel eens een opmerking gemaakt over uw soennitische stamnaam die op uw identiteitskaart staat. Sindsdien liet u uw identiteitskaart thuis achter als u ging werken. Uw vader stierf in 2010 een natuurlijke dood.

In januari of februari 2014 vluchtte u wegens de sektarische spanningen in Bagdad met uw familie preventief naar Turkije. U, uw vrouw en kinderen registreerden jullie als vluchteling bij de Verenigde Naties (UNHCR). Na 20 dagen kwamen ook uw zus en uw moeder naar Turkije. Ook zij registreerden zich bij de UNHCR. Uw moeder werd ziek na een 6 à 7-tal maanden. Daardoor kregen uw moeder Khalidah en daarbij ook uw zus Afaa de status van vluchteling toegekend door UNHCR alsook werd u uitgenodigd op interview, maar nog voor dit er effectief van kwam overleed uw moeder tijdens jullie verblijf in Turkije. U keerde met uw gezin en uw zus Afaa terug naar Irak om de begrafenis en de erfenis te regelen. Jullie bleven iets minder dan een jaar in Irak, een periode die te lang was om nog aanspraak te kunnen maken op het statuut van UNHCR in Turkije. Ook in deze periode in Irak kende u geen persoonlijke problemen. Het sektarische geweld in Irak bleef echter aanhouden, u vreesde als soenniet van de stam Al Agele additioneel gevisieerd te worden na het 'Speicher incident' waarbij de stam Al Agele in de provincie Salah-Ad-Din betrokken was bij een moordpartij op jonge soldaten. U vertrouwde het niet en vluchtte terug uit Irak. U vluchtte eerst alleen naar Erbil, 10 dagen later kwamen uw gezin, uw zus Afaa en uw schoonbroer, (A.-A.), Yasir (A.S.) (CGVS 15/32271; OV 8.158.134), de broer van uw vrouw, naar daar en vluchtten jullie verder naar Turkije. Uw broer Mohamed en uw zus Nada bleven in Bagdad en zijn daar nog steeds. Uw broer Mohamed maakt zich klaar om zijn pensioen aan te vragen en te vertrekken. U en uw familie verlieten Turkije via Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Oostenrijk, Duitsland waar jullie 10 dagen verbleven en Nederland waar jullie 2 dagen verbleven. Jullie reisden naar België waar u aankwam op 5 november 2015. Een dag later, op 6 november 2015, vroegen u, uw echtgenote en zus asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in Brussel. Uw schoonbroer Yasir vroeg diezelfde dag omwille van eigen motieven asiel aan.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw vrouw Noor bij het CGVS volgende originele documenten voor: jullie beider paspoorten, identiteitskaart van uw vrouw, identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen en paspoorten van uw twee zonen Layth en Yousif (6p.), overlijdensakte (opgesteld in het Turks) van Khalidah (uw moeder), UNHCR Refugee Certificate Khalidah, UNHCR Asylum Seeker certificate Afaa (uw zus), Exit Permits Turkije voor het gezin (15p), residentie permit Turkije van uw vrouw. Alsook legde u volgende kopies van documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, woonstkaart en rantsoenkaart.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u als soenniet persoonlijk gevisieerd wordt in Bagdad. U haalde verschillende malen bij het CGVS aan dat u in januari of februari 2014 preventief uit Bagdad vluchtte samen met uw vrouw Noor, uw twee kinderen Layth en Yousif, uw zus Afaa en uw moeder Khalidah wegens het algemene (sektarische) geweld in Bagdad waar u en uw familie vreesden als soennieten het slachtoffer van te worden (CGVS gehoorverslag Ahmed p.6, p.9, p.11-12 en CGVS gehoorverslag Noor p.4-6, p.8). U gaf duidelijk aan dat u niet persoonlijk bedreigd bent maar dat u ervan overtuigd was dat u in de toekomst zou bedreigd worden als soenniet woonachtig in de sjiitische Baya wijk van Bagdad (CGVS Ahmed p.6, p.9, CGVS Noor p.4). Ook uit uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt dat u het algemene sektarische geweld aanhaalt als een reden voor uw asielaanvraag (Zie Vragenlijst DVZ Ahmed, punt 3; vraag 5). Volgens uw verklaring en die van uw vrouw is er echter nooit sprake geweest van enige persoonlijke bedreiging (CGVS Ahmed p.9, p.10-11, p.12 en CGVS Noor p.5-6). Ook uw zus Afaa hiernaar gevraagd, bevestigde dat jullie nooit persoonlijke problemen hebben gehad maar wel vreesden in de toekomst problemen te zullen krijgen (CGVS Afaa p.13-14). Wanneer u later aangeeft dat uw broer Mohamed en een oom van u in Bagdad gevisieerd worden omwille van dezelfde problemen als uzelf, verklaart u zich dan ook meteen nader en geeft u duidelijk aan dat ook uw familieleden die in Bagdad wonen niet persoonlijk bedreigd werden.

Net als u zijn zij soennieten in Bagdad afkomstig van dezelfde stam waardoor u hen dezelfde mogelijke problemen toedicht (CGVS Ahmed p.10-11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u al sinds uw geboorte met uw soennitische familie in de (sjiitische) Baya wijk van Bagdad woont. Daar bent u ook blijven wonen toen u een eigen gezin stichtte tot uw 'preventieve' vertrek uit Irak in februari 2014,

waarbij noch u noch uw gezin en familie persoonlijk bedreigd werden (CGVS Ahmed p.4-5 en CGVS Noor p.5). Uw vrouw geeft wel aan dat uw zonen gevraagd werden of ze soennieten of sjiieten zijn. Het bevreesde haar dat de kinderen als soennieten worden aangesproken op hun naam (CGVS Noor p.5), doch ook dit gegeven is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft uw vrees dat u als taxichauffeur zou worden aangesproken op uw soennitische stamnaam Al Agele die op uw identiteitskaart staat omdat deze stam betrokken is bij het 'Speicher incident' in de Salah-Ad-Din provincie (CGVS Ahmed p.6, p.9, CGVS Noor p. 4-6 en CGVS Afaa p.12-15), dient het volgende te worden opgemerkt (CGVS Ahmed p.6 en CGVS Noor p.4, p.8). Dat 'incident' is een moordpartij uitgevoerd door leden van Islamitische Staat (IS) samen met leden van lokale soennitische stammen op een legerbasis waarbij de lokale soennitische stammen IS geholpen hebben en betrokken waren. De lokale stam Al Agele wordt daarbij genoemd, dit blijkt ook uit informatie beschikbaar op het CGVS. Zowel door de overheid als door burgers wordt jacht gemaakt op de concrete personen die effectief verantwoordelijk zouden zijn in Salah-Ad-Din of de stam in deze regio vertegenwoordigen. Hun huizen worden geïsoleerd, zij worden opgespoord (zie blauwe map: "Camp Speicher Massacre Trial Begins in Iraq" and "Albu Ajeel Points to Tribal Disputes in Post-IS Iraq"). Dat u hiervoor persoonlijk vervolgd zou worden maakt u echter in uw verklaringen absoluut niet aannemelijk. Nergens voert u bij de bespreking van uw vrees aan dat u in een zoektocht naar de daders zou geïsoleerd kunnen worden (CGVS Ahmed p. 6-9). Ook lijkt u de rechtszaak niet op te volgen die in kader hiervan wordt gevoerd, daar u deze niet aanhaalde (CGVS Ahmed p.6-9). U verklaarde nochtans via uw vrienden en het nieuws de situatie in de Salah-Ad-Din provincie op te volgen (CGVS Ahmed p.12). Verder verklaarde u aanvankelijk bij het CGVS dat u geen weet hebt van leden van uw stam die geïsoleerd werden (CGVS Ahmed p.12), wat u later herhaalde. U gevraagd waarom u dan zou worden geïsoleerd, geeft u plots aan dat een lid van een andere substam van de Al-Agele stam in Bagdad ontvoerd werd (CGVS p.13). Gevraagd waarom u dit niet eerder vermeldde, antwoordt u dat men u dit niet zou hebben gevraagd (CGVS p. 13). Deze uitleg kan bezwaarlijk overtuigen, dat hoeft geen betoog.

In kader hiervan dient nog het volgende te worden opgemerkt. Volgens uw zus en uw vrouw werd daadwerkelijk opgemerkt dat uw stamnaam Al Agele soennitisch is toen u als taxichauffeur aan het werk was aan de hand van uw identiteitskaart en werd daarmee gelachen aan een checkpoint (CGVS Afaa p.12-13 en CGVS Noor p.8). Maar nergens gaven uw zus Afaa, uw vrouw Noor noch uzelf bij het CGVS aan dat u bij dit incident bedreigd werd. Een dergelijk gegeven is dan ook onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS Ahmed p.6, CGVS Noor p.4-6, CGVS Afaa p.12-13). Bovendien blijkt dat u na dit voorval als voorzorgsmaatregel om elke aanspreking op uw stamnaam te vermijden, uw identiteitskaart niet meer meenam in uw taxi (CGVS Ahmed p.6, CGVS Noor p.4 en CGVS Afaa p.12-13). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u hierna nog een dergelijk probleem hebt gekend.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat uw subjectieve vrees ook verder in zijn context moet bekeken worden. Vooreerst verklaarde u dat u voor 2014 reeds naar Turkije reisde om te bekijken of u daar kon gaan wonen (CGVS Ahmed p.14), waarna u in januari of februari 2014 uw regio met succes 'ontvlucht' bent naar Turkije waarbij uzelf en uw vrouw Noor een vluchtelingenstatus aangevraagd hebben bij het UNHCR in Turkije (CGVS Ahmed p.3, p.6-7, CGVS Noor p.3-6). Twintig dagen later hebben uw moeder Khalida en zus Afaa u vervoegd in Turkije en vroegen ook zij een vluchtelingenstatus aan bij UNHCR. Wegens de ziekte van uw moeder Khalida kregen volgens uw verklaringen uw moeder en uw zus Afaa een positief bericht van de UNHCR en het aanbod om naar Amerika te gaan (CGVS Ahmed p.6 en CGVS Afaa p.14-15). Uzelf zou later opgebeld worden voor een interview bij UNHCR, zo gaf u aan (CGVS Ahmed p.6). Echter, tijdens uw verblijf in Turkije stierf uw moeder en na haar dood besliste u als haar zoon en hoofd van uw gezin om terug te keren naar Bagdad om de begrafenis en erfenis te regelen (CGVS Ahmed p.6). Uw zus was omwille van haar medische situatie volledig afhankelijk van u en ook zij ging mee naar Bagdad (CGVS Ahmed p.8). U stelt dat u toen te lang in Irak bent gebleven, u moest de begrafenis van uw moeder en de erfenis regelen, en de ganse procedure duurde 6 maanden, dit terwijl het UNHCR u had meegedeeld dat u maar 40 dagen 'afwezig' mocht zijn (CGVS Ahmed p.6). U geeft ook aan dat u het geld van de erfenis nodig had om terug te kunnen vluchten waardoor u niet eerder het land kon verlaten (CGVS Ahmed p. 8). Dat u uiteindelijk in totaal negen maanden nodig had om opnieuw te vluchten geeft toch een verdere knauw aan de ernst van de door u beweerde vrees, temeer u aangeeft, en zoals reeds werd aangestipt, u maar een maand mocht verblijven in Irak van de Turkse overheid (CGVS Ahmed p.4).

Hierop aansluitend dient nog het volgende te worden opgemerkt. De UNHCR procedure werd, en zoals in bovenstaande paragraaf werd uiteengezet, als gevolg van uw lange verblijf in Bagdad stopgezet (CGVS Ahmed p.4, p.6; CGVS Noor p.5-6). Volgens uw zus hebben jullie op het internet de actuele stand van uw aanvraag bij UNHCR nagegaan en is deze wel degelijk afgesloten (CGVS Afaa p.14-15). Dient opgemerkt dat u ten overstaan van het CGVS onduidelijk was over de exacte periode dat u

terugkeerde naar Bagdad. Uzelf verklaarde eerst negen maanden te zijn teruggekeerd naar Irak (CGVS Ahmed p.4, p.6) en een 10-tal dagen alleen te hebben gereisd naar Erbil in 2015 vooraleer uw gezin achterna kwam (CGVS Ahmed p.5). Volgens uw vrouw Noor is zij terug sinds augustus 2014 uit Turkije en verbleef zij tot oktober 2015 in Irak dus meer dan een jaar (CGVS Noor p.5, p.7). De datum van augustus 2014 staat ook op de overlijdensakte van uw moeder die u presenteerde op het CGVS (zie groene map en CGVS Afaa p.7). Uw zus Afaa verklaarde eerst dat zij 3 maanden in Irak is gebleven voordat zij de terugkeer naar Turkije aanvatte (CGVS Afaa p.10). Toen haar werd gewezen dat de uitreisdatum in haar paspoort een datum in oktober 2015 bevatte, gaf Afaa aan dat ze het niet goed meer wist (CGVS Afaa p.10-11). U van uw kant beweerde dat uw vrouw niet goed is in data (CGVS Ahmed p. 11), maar deze uitspraak kwam niet heel doorleefd en geloofwaardig over. De vaststelling dat jullie niet bij machte zijn meer coherente verklaringen af te leggen omtrent jullie verblijf in Bagdad, wekt verbazing en doet vermoeden dat jullie van augustus 2014 (de dood van uw moeder) tot oktober 2015 (uw uitreis uit Irak) in het land hebben verbleven. Deze lange periode in Bagdad doet verder twijfels rijzen aangaande de ernst van uw vrees als soenniet in Bagdad problemen te zullen kennen. Als uitleg voor 'de discrepantie tussen uw subjectieve vrees en de lange periode dat u terugkeerde naar Bagdad', verklaarde uw vrouw dat jullie na de terugkeer naar Irak regelmatig van adres veranderden (CGVS Noor p.5). Ze zei daarbij dat jullie elke dag elders logeerden. U gaf daarentegen aan dat u twee maanden bij uw nonkel verbleef, twee maanden bij uw schoonmoeder en paar maanden bij uw zus tot de erfenis geregeld was (CGVS Ahmed p.5). Los van het feit dat het toch wel heel merkwaardig is dat jullie ook hieromtrent geen coherente verklaringen afleggen, blijkt dat u steeds in (verschillende wijken van) Bagdad bleef (CGVS Ahmed p.5, CGVS Noor p.5 en CGVS Afaa p.11). Dat geeft aan dat u uw veiligheidssituatie toch niet zo ernstig nam aangezien uw soenniet zijn en uw stamnaam ook elders in Bagdad voor problemen konden zorgen.

Dat uw stam Al Agele banden had met de stam van Saddam Hoessein, zoals u beweerde (CGVS Ahmed p.11), wordt niet betwist door het CGVS, maar ook dit gegeven is niet afdoende om te kunnen spreken een vrees in de zin van de Conventie. Dat uw stam Al Agele oorspronkelijk uit de regio van Tikrit afstamt en dat deze stam in het verleden banden had met de stam van Saddam Houssein, zoals u aangaf (CGVS Ahmed p.11) verandert immers niets aan deze appreciatie wanneer u geen persoonlijke band kan aantonen, noch met de stam van Saddam Hoessein noch met uw eigen stam (CGVS Ahmed p.10-13). U kan immers niet aantonen dat er actuele banden tussen u en uw stam Al Agele bestaan. Zo beweerde u nog nooit zelf in Salah-Ad-Din geweest te zijn, de provincie waar uw stam van afkomstig is (CGVS Ahmed p.3), verklaarde u geen enkele directe familie te kennen in deze regio (CGVS Ahmed p.3, p.10), alsook geen directe vrienden (CGVS Ahmed p.12-13) of persoonlijke contacten (CGVS Ahmed p.10, p.12-13) te hebben die daar wonen. Volgens de verklaring van uw zus zijn uw ouders afkomstig uit Bagdad (CGVS Afaa p.7). Volgens uw initiële verklaring waren uw ouders wel degelijk afkomstig uit het dorp Albu Agele in de provincie Salah-Ad-Din maar wonen uw ouders al van voor uw geboorte in 1981 in Bagdad (CGVS Ahmed p.4), nadien gaf u aan dat uw vader in Bagdad geboren is (CGVS p.10). Ook uw vrouw geeft aan dat u nooit in Salah-Ad-Din bent geweest en niemand van uw stam Al Agele kent deze regio (CGVS Noor p.6, p.8). Bijgevolg kan ook hieruit geen vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie worden afgeleid.

Uit bovenstaande observaties blijkt duidelijk dat jullie als sjieten én als leden van de Agele stam geen problemen hebben gekend in Bagdad. Het louter verwijzen naar een algemene situatie volstaat niet om daarmee een persoonsgerichte vrees voor vervolging aan te tonen en bijgevolg komt u niet in aanmerking voor het statuut van vluchteling zoals het bepaald wordt in de Conventie van Genève.

Met betrekking tot uw zus Afaa geeft u aan dat ze met medische problemen kampt sinds haar kindertijd en deze zich zowel fysiek als psychisch manifesteren (CGVS Ahmed p.7-8, CGVS Noor p.5-6 en CGVS Afaa p.8). U haalde deze medische redenen aan als additionele reden waarom u uit Irak vluchtte (CGVS Ahmed p.7-8). Deze medische motieven houden, en zoals ook werd gemotiveerd in de beslissing van uw zus en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiare bescherming.

De documenten die u presenteerde kunnen de appreciatie van uw asielmotieven niet ombuigen in positieve zin. De identiteitsbewijzen van uzelf en uw gezin (paspoorten, nationaliteitsbewijzen, identiteitskaarten, woonstkaart en rantsoenkaart) hebben betrekking op uw identiteit/nationaliteit die niet ter discussie staan. Ook het overlijden van uw moeder wordt niet ter discussie gesteld door het CGVS.

De Exit Permits uit Turkije, de Residentie Permits en de UNHCR Refugee Certificates hebben betrekking op jullie verblijf in Turkije, gegevens die hier niet verder ter discussie staan. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiäre beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

*Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).*

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility

Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vonden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en

het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet.

Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote en zus een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. In hoofde van uw schoonbroer nam het CGVS op 18 maart 2016 eveneens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.-A. Noor als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent en op 15 juni 1989 in het Rusafa deel van Bagdad bent geboren. U woonde vanaf uw geboorte in Abu Disheer, dicht bij de Dora wijk van Bagdad tot u 17 jaar oud was. Toen u trouwde met uw man Ahmed (°1981; CGVS 15/32272; OV 8.158.138) ging u met hem samenwonen. Op uw laatste adres in Ma’alef, een subwijk van de sjiitische Baya wijk in Bagdad, woonde u met uw man Ahmed, uw twee minderjarige kinderen Layth (°2007) en Yousif (°2013), uw schoonmoeder Khalidah en uw schoonzus Afaa (°1991; CG: 15/32270; OV 8.158.133). Afaa heeft medische problemen sinds haar kindertijd. U en uw schoonmoeder zorgden voor uw schoonzus. U heeft drie broers Yasir (°1988; CG 15/32271; OV 8.158.134), Amo (°2000) en Mohamed (°1999) en een zus Isra (1993). Uw broer Yasir reisde met jullie mee naar België, de andere broers en uw zus zijn nog in Irak.

Uw man was eerst automecanicien en later werd hij taxichauffeur in Bagdad.

In Bagdad was er sektarisch geweld en u vreesde voor uw man die als taxichauffeur al vele bomaanslagen zag maar nooit persoonlijk betrokken was. Uw man is een soenniet van de Al Agele stam, een stam die bekend staat als soennitisch. U noch iemand van uw familie werd ooit persoonlijk bedreigd. Toch werden uw man en zelfs uw kinderen al gevraagd of ze soennitisch of sjiitisch zijn en dit

bevreesde u. Tijdens zijn job als taxichauffeur werd aan een checkpoint eens een opmerking gemaakt over uw man zijn soennitische stamnaam die op zijn identiteitskaart staat. Sindsdien liet hij zijn identiteitskaart thuis als hij ging werken.

In januari of februari 2014 vluchtte u wegens de sektarische spanningen in Bagdad met uw gezin preventief naar Turkije. U, uw man en kinderen registreerden zich als vluchteling bij de Verenigde Naties (UNHCR). Na 20 dagen kwamen ook uw schoonzus en uw schoonmoeder naar Turkije. Ook zij registreerden zich bij de UNHCR. Uw schoonmoeder werd ziek na een 6 à 7-tal maanden. Daardoor kregen uw schoonmoeder Khalidah en daarbij ook uw schoonzus Afaa de status van vluchteling toegekend door UNHCR alsook werden u en uw man uitgenodigd op interview maar nog voor dit gefinaliseerd werd overleed uw schoonmoeder tijdens uw verblijf in Turkije. U keerde met uw gezin en uw schoonzus Afaa terug naar Irak om de begrafenis en de erfenis te regelen. Jullie bleven echter te lang weg uit Turkije om nog aanspraak te kunnen maken op het statuut van UNHCR en waardoor de UNHCR procedure stopgezet werd. Ook in deze periode in Irak kreeg u geen persoonlijke problemen. U verbleef op verschillende adressen. Het sektarische geweld in Irak bleef aanhouden, uw man vreesde als soenniet van de stam Al Agele additioneel geviseerd te worden na het 'Speicher incident' waarbij de stam Al Agele in de provincie Salah- Ad-Din betrokken was bij een moordpartij op jonge soldaten. U vertrouwde het niet en vluchtte terug uit Irak. Uw man vluchtte eerst alleen naar Erbil, 10 dagen later kwamen u en uw kinderen, uw schoonzus Afaa en broer Yasir ook naar daar en vluchtten jullie verder naar Turkije. Jullie verlieten Turkije via Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Oostenrijk, Duitsland waar jullie 10 dagen verbleven en Nederland waar jullie 2 dagen verbleven. Jullie reisden naar België waar jullie aankwamen op 5 november 2015. Een dag later, op 6 november 2015, vroegen u en uw echtgenoot asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in Brussel. Ook uw broer diende op basis van eigen motieven diezelfde dag een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u bij het CGVS volgende originele documenten voor: paspoorten van u en uw echtgenoot, uw identiteitskaart, identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen en paspoorten van uw twee zonen Layth en Yousif (6p.), overlijdensakte (opgesteld in het Turks) van Khalidah (uw schoonmoeder), UNHCR refugee Certificate Khalidah, UNHCR Asylum Seeker certificate van uw schoonzus Afaa, Exit Permits Turkije voor het gezin (15p), en uw residentie permit Turkije. Alsook legde u ook volgende kopies van documenten voor: nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, woonstkaart en rantsoenkaart van uw echtgenoot.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u zich in kader van uw asielaanvraag baseert op de problemen zoals die aangehaald werden door uw man. U gaf geen verdere persoonlijke problemen aan. In hoofde van uw echtgenoot werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat hij de aangehaalde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan ook in uw hoofde niet besloten worden dat u een dergelijke vrees dient te koesteren. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Na een grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u als soenniet persoonlijk geviseerd wordt in Bagdad. U haalde verschillende malen bij het CGVS aan dat u in januari of februari 2014 preventief uit Bagdad vluchtte samen met uw vrouw Noor, uw twee kinderen Layth en Yousif, uw zus Afaa en uw moeder Khalidah wegens het algemene (sektarische) geweld in Bagdad waar u en uw familie vreesden als soennieten het slachtoffer van te worden (CGVS gehoorverslag Ahmed p.6, p.9, p.11-12 en CGVS gehoorverslag Noor p.4-6, p.8). U gaf duidelijk aan dat u niet persoonlijk bedreigd bent maar dat u ervan overtuigd was dat u in de toekomst zou bedreigd worden als soenniet woonachtig in de sjiiitische Baya wijk van Bagdad (CGVS Ahmed p.6, p.9, CGVS Noor p.4). Ook uit uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt dat u het algemene sektarische geweld aanhaalt als een reden voor uw asielaanvraag (Zie Vragenlijst DVZ Ahmed, punt 3; vraag 5). Volgens uw verklaring en die van uw vrouw is er echter nooit sprake geweest van enige persoonlijke bedreiging (CGVS Ahmed p.9, p.10-11, p.12 en CGVS Noor p.5-6). Ook uw zus Afaa hiernaar gevraagd, bevestigde dat jullie nooit persoonlijke problemen hebben gehad maar wel vreesden in de toekomst problemen te zullen krijgen (CGVS Afaa p.13-14).

Wanneer u later aangeeft dat uw broer Mohamed en een oom van u in Bagdad geviseerd worden omwille van dezelfde problemen als uzelf, verklaart u zich dan ook meteen nader en geeft u duidelijk aan dat ook uw familieleden die in Bagdad wonen niet persoonlijk bedreigd werden. Net als u zijn zij soennieten in Bagdad afkomstig van dezelfde stam waardoor u hen dezelfde mogelijke problemen

toedicht (CGVS Ahmed p.10-11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u al sinds uw geboorte met uw soennitische familie in de (sjiitische) Baya wijk van Bagdad woont. Daar bent u ook blijven wonen toen u een eigen gezin stichtte tot uw 'preventieve' vertrek uit Irak in februari 2014, waarbij noch u noch uw gezin en familie persoonlijk bedreigd werden (CGVS Ahmed p.4-5 en CGVS Noor p.5). Uw vrouw geeft wel aan dat uw zonen gevraagd werden of ze soennieten of sjiieten zijn. Het bevreesde haar dat de kinderen als soennieten worden aangesproken op hun naam (CGVS Noor p.5), doch ook dit gegeven is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft uw vrees dat u als taxichauffeur zou worden aangesproken op uw soennitische stamnaam Al Agele die op uw identiteitskaart staat omdat deze stam betrokken is bij het 'Speicher incident' in de Salah-Ad-Din provincie (CGVS Ahmed p.6, p.9, CGVS Noor p. 4-6 en CGVS Afaa p.12-15), dient het volgende te worden opgemerkt (CGVS Ahmed p.6 en CGVS Noor p.4, p.8). Dat 'incident' is een moordpartij uitgevoerd door leden van Islamitische Staat (IS) samen met leden van lokale soennitische stammen op een legerbasis waarbij de lokale soennitische stammen IS geholpen hebben en betrokken waren. De lokale stam Al Agele wordt daarbij genoemd, dit blijkt ook uit informatie beschikbaar op het CGVS. Zowel door de overheid als door burgers wordt jacht gemaakt op de concrete personen die effectief verantwoordelijk zouden zijn in Salah-Ad-Din of de stam in deze regio vertegenwoordigen. Hun huizen worden geïsoleerd, zij worden opgespoord (zie blauwe map: "Camp Speicher Massacre Trial Begins in Iraq" and "Albu Ajeel Points to Tribal Disputes in Post-IS Iraq"). Dat u hiervoor persoonlijk vervolgd zou worden maakt u echter in uw verklaringen absoluut niet aannemelijk. Nergens voert u bij de bespreking van uw vrees aan dat u in een zoektocht naar de daders zou geïsoleerd kunnen worden (CGVS Ahmed p. 6-9). Ook lijkt u de rechtszaak niet op te volgen die in kader hiervan wordt gevoerd, daar u deze niet aanhaalde (CGVS Ahmed p.6-9). U verklaarde nochtans via uw vrienden en het nieuws de situatie in de Salah-Ad-Din provincie op te volgen (CGVS Ahmed p.12). Verder verklaarde u aanvankelijk bij het CGVS dat u geen weet hebt van leden van uw stam die geïsoleerd werden (CGVS Ahmed p.12), wat u later herhaalde. U gevraagd waarom u dan zou worden geïsoleerd, geeft u plots aan dat een lid van een andere substam van de Al-Agele stam in Bagdad ontvoerd werd (CGVS p.13). Gevraagd waarom u dit niet eerder vermeldde, antwoordt u dat men u dit niet zou hebben gevraagd (CGVS p. 13). Deze uitleg kan bezwaarlijk overtuigen, dat hoeft geen betoog.

In kader hiervan dient nog het volgende te worden opgemerkt. Volgens uw zus en uw vrouw werd daadwerkelijk opgemerkt dat uw stamnaam Al Agele soennitisch is toen u als taxichauffeur aan het werk was aan de hand van uw identiteitskaart en werd daarmee gelachen aan een checkpoint (CGVS Afaa p.12-13 en CGVS Noor p.8). Maar nergens gaven uw zus Afaa, uw vrouw Noor noch uzelf bij het CGVS aan dat u bij dit incident bedreigd werd. Een dergelijk gegeven is dan ook onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS Ahmed p.6, CGVS Noor p.4-6, CGVS Afaa p.12-13). Bovendien blijkt dat u na dit voorval als voorzorgsmaatregel om elke aanspreking op uw stamnaam te vermijden, uw identiteitskaart niet meer meenam in uw taxi (CGVS Ahmed p.6, CGVS Noor p.4 en CGVS Afaa p.12-13). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u hierna nog een dergelijk probleem hebt gekend.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat uw subjectieve vrees ook verder in zijn context moet bekeken worden. Vooreerst verklaarde u dat u voor 2014 reeds naar Turkije reisde om te bekijken of u daar kon gaan wonen (CGVS Ahmed p.14), waarna u in januari of februari 2014 uw regio met succes 'ontvlucht' bent naar Turkije waarbij uzelf en uw vrouw Noor een vluchtelingenstatus aangevraagd hebben bij het UNHCR in Turkije (CGVS Ahmed p.3, p.6-7, CGVS Noor p.3-6). Twintig dagen later hebben uw moeder Khalida en zus Afaa u vervoegd in Turkije en vroegen ook zij een vluchtelingenstatus aan bij UNHCR. Wegens de ziekte van uw moeder Khalida kregen volgens uw verklaringen uw moeder en uw zus Afaa een positief bericht van de UNHCR en het aanbod om naar Amerika te gaan (CGVS Ahmed p.6 en CGVS Afaa p.14-15). Uzelf zou later opgebeld worden voor een interview bij UNHCR, zo gaf u aan (CGVS Ahmed p.6). Echter, tijdens uw verblijf in Turkije stierf uw moeder en na haar dood besliste u als haar zoon en hoofd van uw gezin om terug te keren naar Bagdad om de begrafenis en erfenis te regelen (CGVS Ahmed p.6). Uw zus was omwille van haar medische situatie volledig afhankelijk van u en ook zij ging mee naar Bagdad (CGVS Ahmed p.8). U stelt dat u toen te lang in Irak bent gebleven, u moest de begrafenis van uw moeder en de erfenis regelen, en de ganse procedure duurde 6 maanden, dit terwijl het UNHCR u had meegedeeld dat u maar 40 dagen 'afwezig' mocht zijn (CGVS Ahmed p.6). U geeft ook aan dat u het geld van de erfenis nodig had om terug te kunnen vluchten waardoor u niet eerder het land kon verlaten (CGVS Ahmed p. 8).

Dat u uiteindelijk in totaal negen maanden nodig had om opnieuw te vluchten geeft toch een verdere knauw aan de ernst van de door u beweerde vrees, temeer u aangeeft, en zoals reeds werd aangestipt, u maar een maand mocht verblijven in Irak van de Turkse overheid (CGVS Ahmed p.4).

Hierop aansluitend dient nog het volgende te worden opgemerkt. De UNHCR procedure werd, en zoals in bovenstaande paragraaf werd uiteengezet, als gevolg van uw lange verblijf in Bagdad stopgezet (CGVS Ahmed p.4, p.6; CGVS Noor p.5-6). Volgens uw zus hebben jullie op het internet de actuele

stand van uw aanvraag bij UNHCR nagegaan en is deze wel degelijk afgesloten (CGVS Afaa p.14-15). Dient opgemerkt dat u ten overstaan van het CGVS onduidelijk was over de exacte periode dat u terugkeerde naar Bagdad. Uzelf verklaarde eerst negen maanden te zijn teruggekeerd naar Irak (CGVS Ahmed p.4, p.6) en een 10-tal dagen alleen te hebben gereisd naar Erbil in 2015 vooraleer uw gezin achterna kwam (CGVS Ahmed p.5). Volgens uw vrouw Noor is zij terug sinds augustus 2014 uit Turkije en verbleef zij tot oktober 2015 in Irak dus meer dan een jaar (CGVS Noor p.5, p.7). De datum van augustus 2014 staat ook op de overlijdensakte van uw moeder die u presenteerde op het CGVS (zie groene map en CGVS Afaa p.7). Uw zus Afaa verklaarde eerst dat zij 3 maanden in Irak is gebleven voordat zij de terugkeer naar Turkije aanvatte (CGVS Afaa p.10). Toen haar werd gewezen dat de uitreisdatum in haar paspoort een datum in oktober 2015 bevatte, gaf Afaa aan dat ze het niet goed meer wist (CGVS Afaa p.10-11). U van uw kant beweerde dat uw vrouw niet goed is in data (CGVS Ahmed p. 11), maar deze uitspraak kwam niet heel doorleefd en geloofwaardig over. De vaststelling dat jullie niet bij machte zijn meer coherente verklaringen af te leggen omtrent jullie verblijf in Bagdad, wekt verbazing en doet vermoeden dat jullie van augustus 2014 (de dood van uw moeder) tot oktober 2015 (uw uitreis uit Irak) in het land hebben verbleven. Deze lange periode in Bagdad doet verder twijfels rijzen aangaande de ernst van uw vrees als soenniet in Bagdad problemen te zullen kennen. Als uitleg voor 'de discrepantie tussen uw subjectieve vrees en de lange periode dat u terugkeerde naar Bagdad', verklaarde uw vrouw dat jullie na de terugkeer naar Irak regelmatig van adres veranderden (CGVS Noor p.5). Ze zei daarbij dat jullie elke dag elders logeerden. U gaf daarentegen aan dat u twee maanden bij uw nonkel verbleef, twee maanden bij uw schoonmoeder en paar maanden bij uw zus tot de erfenis geregeld was (CGVS Ahmed p.5). Los van het feit dat het toch wel heel merkwaardig is dat jullie ook hieromtrent geen coherente verklaringen afleggen, blijkt dat u steeds in (verschillende wijken van) Bagdad bleef (CGVS Ahmed p.5, CGVS Noor p.5 en CGVS Afaa p.11). Dat geeft aan dat u uw veiligheidssituatie toch niet zo ernstig nam aangezien uw soenniet zijn en uw stamnaam ook elders in Bagdad voor problemen konden zorgen.

Dat uw stam Al Agele banden had met de stam van Saddam Hoessein, zoals u beweerde (CGVS Ahmed p.11), wordt niet betwist door het CGVS, maar ook dit gegeven is niet afdoende om te kunnen spreken een vrees in de zin van de Conventie. Dat uw stam Al Agele oorspronkelijk uit de regio van Tikrit afstamt en dat deze stam in het verleden banden had met de stam van Saddam Houssein, zoals u aangaf (CGVS Ahmed p.11) verandert immers niets aan deze appreciatie wanneer u geen persoonlijke band kan aantonen, noch met de stam van Saddam Hoessein noch met uw eigen stam (CGVS Ahmed p.10-13). U kan immers niet aantonen dat er actuele banden tussen u en uw stam Al Agele bestaan. Zo beweerde u nog nooit zelf in Salah-Ad-Din geweest te zijn, de provincie waar uw stam van afkomstig is (CGVS Ahmed p.3), verklaarde u geen enkele directe familie te kennen in deze regio (CGVS Ahmed p.3, p.10), alsook geen directe vrienden (CGVS Ahmed p.12-13) of persoonlijke contacten (CGVS Ahmed p.10, p.12-13) te hebben die daar wonen. Volgens de verklaring van uw zus zijn uw ouders afkomstig uit Bagdad (CGVS Afaa p.7). Volgens uw initiële verklaring waren uw ouders wel degelijk afkomstig uit het dorp Albu Agele in de provincie Salah-Ad-Din maar wonen uw ouders al van voor uw geboorte in 1981 in Bagdad (CGVS Ahmed p.4), nadien gaf u aan dat uw vader in Bagdad geboren is (CGVS p.10). Ook uw vrouw geeft aan dat u nooit in Salah-Ad-Din bent geweest en niemand van uw stam Al Agele kent deze regio (CGVS Noor p.6, p.8). Bijgevolg kan ook hieruit geen vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie worden afgeleid.

Uit bovenstaande observaties blijkt duidelijk dat jullie als sjieten én als leden van de Agele stam geen problemen hebben gekend in Bagdad. Het louter verwijzen naar een algemene situatie volstaat niet om daarmee een persoonsgerichte vrees voor vervolging aan te tonen en bijgevolg komt u niet in aanmerking voor het statuut van vluchteling zoals het bepaald wordt in de Conventie van Genève.

Met betrekking tot uw zus Afaa geeft u aan dat ze met medische problemen kampt sinds haar kindertijd en deze zich zowel fysiek als psychisch manifesteren (CGVS Ahmed p.7-8, CGVS Noor p.5-6 en CGVS Afaa p.8). U haalde deze medische redenen aan als additionele reden waarom u uit Irak vluchtte (CGVS Ahmed p.7-8). Deze medische motieven houden, en zoals ook werd gemotiveerd in de beslissing van uw zus en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiare bescherming.

De documenten die u presenteerde kunnen de appreciatie van uw asielmotieven niet ombuigen in positieve zin.

De identiteitsbewijzen van uzelf en uw gezin (paspoorten, nationaliteitsbewijzen, identiteitskaarten, woonstkaart en rantsoenkaart) hebben betrekking op uw identiteit/nationaliteit die niet ter discussie staan. Ook het overlijden van uw moeder wordt niet ter discussie gesteld door het CGVS. De Exit Permits uit Turkije, de Residentie Permits en de UNHCR Refugee Certificates hebben betrekking op jullie verblijf in Turkije, gegevens die hier niet verder ter discussie staan. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiare beschermingsstatus toegekend worden

wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7).

Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke

integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen.

De ontwikkelingen in de periode juni – augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien

worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel.

Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote en zus een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. In hoofde van uw schoonbroer nam het CGVS op 18 maart 2016 eveneens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.-A. .Afaa S.F. als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u over de Iraakse nationaliteit beschikt, van soennitisch Arabische origine bent en op 5 juni 1990 in Bagdad geboren bent. U groeide op in de wijk Al Bayaa in Bagdad. Zoals ernaar verwezen wordt in uw naam, bent u afkomstig van de Al-Agele (Albu Ajeel) stam uit de provincie Salah-Ad-Din.

Tijdens uw verblijf in Bagdad ging u naar school. Ongeveer in 2012 vond er een incident plaats waarbij een vriendin van u om het leven kwam. Jullie waren aan het wandelen in een straat gelegen in de buurt van jullie school. Het was geweten dat het een gevaarlijke straat was maar jullie gingen er toch naartoe. Op een bepaald ogenblik werd uw vriendin naast u neergeschoten door een scherpschutter, waarna ze overleed aan haar verwondingen. Vanaf die dag ging u niet meer naar school. U geeft aan dat u volgens uw broers sindsdien geestesziek bent geworden.

In maart 2014 verliet u Irak samen met uw moeder omdat ze medische zorgen nodig had en jullie vreesden om het leven van uw broer. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat u en uw moeder op 9 maart 2014 in Turkije aankwamen. Tijdens jullie verblijf in Turkije verkregen u en uw moeder op 12 maart 2014 een vluchtelingencertificaat van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR). Ook uw broer bleef gedurende deze periode met zijn gezin in Turkije. Enige tijd nadien, op 18 augustus 2014, overleed uw moeder. Na het overlijden van uw moeder keerde u, samen met uw broer en zijn gezin, terug naar Irak. Jullie wilden jullie moeder in Irak begraven en de erfenis regelen. Uw

vader was schooldirecteur en stierf reeds in 2010 omwille van hartproblemen. U verkreeg een exit permit die geldig was van 19 augustus 2014 tot 4 september 2014. U verklaart dat u de toestemming van UNHCR verkreeg om voor een periode van veertig dagen terug naar Irak te reizen. U reisde samen met uw familie via Erbil terug naar Bagdad. In Bagdad verbleven jullie op verschillende plaatsen zoals Al-Daura, de Palestinastraat en jullie ouderlijke woning in Al-Bayaa. Tijdens uw verblijf in Irak kwam u te weten dat u via UNHCR naar de Verenigde Staten van Amerika (VSA) mocht gaan. Echter, op het ogenblik dat uw broer hiervan op de hoogte werd gesteld konden jullie niet terugkeren naar Turkije. Uiteindelijk overschreed u de verblijfsperiode van 40 dagen in Irak waarvoor UNHCR u toestemming gaf, en vernam u nadien via internet dat uw dossier gesloten werd.

U verliet Bagdad voor een tweede keer omwille van de algemene veiligheidssituatie en omdat jullie stamnaam gelinkt is aan het 'Speicher incident'. Tijdens dit incident, dat plaatsvond in juni 2014 in het Speicher militair kamp gelegen nabij Tikrit (provincie Salah-Ad-Din), werden sjiitische soldaten vermoord door leden van onder andere de Islamitische Staat (IS). De stam Albu Ajeel werd beschuldigd van samenwerking met IS bij dit incident en deelname aan de moorden op de Speicher basis. Jullie ondervonden geen persoonlijke problemen in Irak maar verlieten het land omwille van eventuele problemen die zich in de toekomst zouden kunnen voordoen.

Op 2 oktober 2015 verliet u Bagdad definitief samen met uw broer en zijn gezin. U maakte gebruik van uw eigen paspoort en reisde onder andere via Turkije, Griekenland en Duitsland naar België waar jullie op 5 november 2015 aankwamen. U diende, samen met uw broer en zijn gezin (Ahmed (S.F.A.-A.), CG 15/32272; OV nummer 8.158.138; Noor (A.S.A.-A.), CG: 15/32272/B; OV nummer 8.158.138; Layth (A.S.A.-A.), OV nummer 8.158.138; Yousif (A.S.A.-A.), OV nummer 8.158.138) de volgende dag een asielaanvraag in.

U verklaart dat u psychologische problemen hebt en vier zelfmoordpogingen (twee in Irak en twee in België) hebt ondernomen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw paspoort, nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, verblijfsdocumenten uit Turkije, documenten van u en uw moeder in verband met jullie inschrijving en statuut bij UNHCR en een fotokopie van een medisch attest (België).

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Er zijn verder geen aanwijzingen dat u in Irak een reëel risico op ernstige schade loopt. Ook de subsidiaire beschermingsstatus kan u dus niet worden toegekend.

Vooreerst dient het CGVS te vermelden dat uw dossier verbonden is met het dossier van uw broer, Ahmed (S.F.A.-A.), en schoonzus, Noor (A.S.A.-A.). Jullie beroepen zich immers op identiek dezelfde vervolgingsfeiten (zie gehoorverslag CGVS p.17/19). **Zo stelt u dat u Bagdad verliet omwille van de verslechterde veiligheidssituatie, uw familienaam/stamnaam 'Al-Agele' dewelke gelinkt is aan het Speicher incident en omdat u vreesde voor het leven van uw broer.** In het kader van de asielaanvraag van uw broer en schoonzus werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De aangehaalde vrees voor vervolging in Irak werd immers niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg wordt in het kader van uw asielaanvraag een gelijkaardige beslissing genomen. Het CGVS verwijst hiervoor naar de onderstaande omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van Ahmed (S.F.A.-A.):

Na een grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u als soenniet persoonlijk gevisieerd wordt in Bagdad. U haalde verschillende malen bij het CGVS aan dat u in januari of februari 2014 preventief uit Bagdad vluchtte samen met uw vrouw Noor, uw twee kinderen Layth en Yousif, uw zus Afaa en uw moeder Khalidah wegens het algemene (sektarische) geweld in Bagdad waar u en uw familie vreesden als soennieten het slachtoffer van te worden (CGVS gehoorverslag Ahmed p.6, p.9, p.11-12 en CGVS gehoorverslag Noor p.4-6, p.8).

U gaf duidelijk aan dat u niet persoonlijk bedreigd bent maar dat u ervan overtuigd was dat u in de toekomst zou bedreigd worden als soenniet woonachtig in de sjiitische Baya wijk van Bagdad (CGVS Ahmed p.6, p.9, CGVS Noor p.4). Ook uit uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt dat u het algemene sektarische geweld aanhaalt als een reden voor uw asielaanvraag (Zie Vragenlijst DVZ Ahmed, punt 3; vraag 5). Volgens uw verklaring en die van uw vrouw is er echter nooit sprake geweest van enige persoonlijke bedreiging (CGVS Ahmed p.9, p.10-11, p.12 en CGVS Noor p.5-6). Ook uw zus Afaa hiernaar gevraagd, bevestigde dat jullie nooit persoonlijke problemen hebben

gehad maar wel vreesden in de toekomst problemen te zullen krijgen (CGVS Afaa p.13-14). Wanneer u later aangeeft dat uw broer Mohamed en een oom van u in Bagdad gevisieerd worden omwille van dezelfde problemen als uzelf, verklaart u zich dan ook meteen nader en geeft u duidelijk aan dat ook uw familieleden die in Bagdad wonen niet persoonlijk bedreigd werden. Net als u zijn zij soennieten in Bagdad afkomstig van dezelfde stam waardoor u hen dezelfde mogelijke problemen toedicht (CGVS Ahmed p.10-11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u al sinds uw geboorte met uw soennitische familie in de (sjiitische) Baya wijk van Bagdad woont. Daar bent u ook blijven wonen toen u een eigen gezin stichtte tot uw 'preventieve' vertrek uit Irak in februari 2014, waarbij noch u noch uw gezin en familie persoonlijk bedreigd werden (CGVS Ahmed p.4-5 en CGVS Noor p.5). Uw vrouw geeft wel aan dat uw zonen gevraagd werden of ze soennieten of sjiieten zijn. Het bevreesde haar dat de kinderen als soennieten worden aangesproken op hun naam (CGVS Noor p.5), doch ook dit gegeven is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft uw vrees dat u als taxichauffeur zou worden aangesproken op uw soennitische stamnaam Al Agele die op uw identiteitskaart staat omdat deze stam betrokken is bij het 'Speicher incident' in de Salah-Ad-Din provincie (CGVS Ahmed p.6, p.9, CGVS Noor p. 4-6 en CGVS Afaa p.12-15), dient het volgende te worden opgemerkt (CGVS Ahmed p.6 en CGVS Noor p.4, p.8). Dat 'incident' is een moordpartij uitgevoerd door leden van Islamitische Staat (IS) samen met leden van lokale soennitische stammen op een legerbasis waarbij de lokale soennitische stammen IS geholpen hebben en betrokken waren. De lokale stam Al Agele wordt daarbij genoemd, dit blijkt ook uit informatie beschikbaar op het CGVS. Zowel door de overheid als door burgers wordt jacht gemaakt op de concrete personen die effectief verantwoordelijk zouden zijn in Salah-Ad-Din of de stam in deze regio vertegenwoordigen. Hun huizen worden gevisieerd, zij worden opgespoord (zie blauwe map: "Camp Speicher Massacre Trial Begins in Iraq" and "Albu Ajeel Points to Tribal Disputes in Post-IS Iraq"). Dat u hiervoor persoonlijk vervolgd zou worden maakt u echter in uw verklaringen absoluut niet aannemelijk. Nergens voert u bij de bespreking van uw vrees aan dat u in een zoektocht naar de daders zou gevisieerd kunnen worden (CGVS Ahmed p. 6-9). Ook lijkt u de rechtszaak niet op te volgen die in kader hiervan wordt gevoerd, daar u deze niet aanhaalde (CGVS Ahmed p.6-9). U verklaarde nochtans via uw vrienden en het nieuws de situatie in de Salah-Ad-Din provincie op te volgen (CGVS Ahmed p.12). Verder verklaarde u aanvankelijk bij het CGVS dat u geen weet hebt van leden van uw stam die gevisieerd werden (CGVS Ahmed p.12), wat u later herhaalde. U gevraagd waarom u dan zou worden gevisieerd, geeft u plots aan dat een lid van een andere substam van de Al-Agele stam in Bagdad ontvoerd werd (CGVS p.13). Gevraagd waarom u dit niet eerder vermeldde, antwoordt u dat men u dit niet zou hebben gevraagd (CGVS p. 13). Deze uitleg kan bezwaarlijk overtuigen, dat hoeft geen betoog.

In kader hiervan dient nog het volgende te worden opgemerkt. Volgens uw zus en uw vrouw werd daadwerkelijk opgemerkt dat uw stamnaam Al Agele soennitisch is toen u als taxichauffeur aan het werk was aan de hand van uw identiteitskaart en werd daarmee gelachen aan een checkpoint (CGVS Afaa p.12-13 en CGVS Noor p.8). Maar nergens gaven uw zus Afaa, uw vrouw Noor noch uzelf bij het CGVS aan dat u bij dit incident bedreigd werd. Een dergelijk gegeven is dan ook onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS Ahmed p.6, CGVS Noor p.4-6, CGVS Afaa p.12-13). Bovendien blijkt dat u na dit voorval als voorzorgsmaatregel om elke aanspreking op uw stamnaam te vermijden, uw identiteitskaart niet meer meenam in uw taxi (CGVS Ahmed p.6, CGVS Noor p.4 en CGVS Afaa p.12-13). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u hierna nog een dergelijk probleem hebt gekend.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat uw subjectieve vrees ook verder in zijn context moet bekeken worden. Vooreerst verklaarde u dat u voor 2014 reeds naar Turkije reisde om te bekijken of u daar kon gaan wonen (CGVS Ahmed p.14), waarna u in januari of februari 2014 uw regio met succes 'ontvlucht' bent naar Turkije waarbij uzelf en uw vrouw Noor een vluchtelingenstatus aangevraagd hebben bij het UNHCR in Turkije (CGVS Ahmed p.3, p.6-7, CGVS Noor p.3-6). Twintig dagen later hebben uw moeder Khalida en zus Afaa u vervoegd in Turkije en vroegen ook zij een vluchtelingenstatus aan bij UNHCR. Wegens de ziekte van uw moeder Khalida kregen volgens uw verklaringen uw moeder en uw zus Afaa een positief bericht van de UNHCR en het aanbod om naar Amerika te gaan (CGVS Ahmed p.6 en CGVS Afaa p.14-15). Uzelf zou later opgebeld worden voor een interview bij UNHCR, zo gaf u aan (CGVS Ahmed p.6). Echter, tijdens uw verblijf in Turkije stierf uw moeder en na haar dood besliste u als haar zoon en hoofd van uw gezin om terug te keren naar Bagdad om de begrafenis en erfenis te regelen (CGVS Ahmed p.6). Uw zus was omwille van haar medische situatie volledig afhankelijk van u en ook zij ging mee naar Bagdad (CGVS Ahmed p.8). U stelt dat u toen te lang in Irak bent gebleven, u moest de begrafenis van uw moeder en de erfenis regelen, en de ganse procedure duurde 6 maanden, dit terwijl het UNHCR u had meegedeeld dat u maar 40 dagen 'afwezig' mocht zijn (CGVS Ahmed p.6). U geeft ook aan dat u het geld van de erfenis nodig had om terug te kunnen vluchten waardoor u niet eerder het land kon verlaten (CGVS Ahmed p. 8). Dat u uiteindelijk in totaal negen maanden nodig had om opnieuw te vluchten geeft toch een verdere knauw

aan de ernst van de door u beweerde vrees, temeer u aangeeft, en zoals reeds werd aangestipt, u maar een maand mocht verblijven in Irak van de Turkse overheid (CGVS Ahmed p.4).

Hierop aansluitend dient nog het volgende te worden opgemerkt. De UNHCR procedure werd, en zoals in bovenstaande paragraaf werd uiteengezet, als gevolg van uw lange verblijf in Bagdad stopgezet (CGVS Ahmed p.4, p.6; CGVS Noor p.5-6). Volgens uw zus hebben jullie op het internet de actuele stand van uw aanvraag bij UNHCR nagegaan en is deze wel degelijk afgesloten (CGVS Afaa p.14-15). Dient opgemerkt dat u ten overstaan van het CGVS onduidelijk was over de exacte periode dat u terugkeerde naar Bagdad. Uzelf verklaarde eerst negen maanden te zijn teruggekeerd naar Irak (CGVS Ahmed p.4, p.6) en een 10-tal dagen alleen te hebben gereisd naar Erbil in 2015 vooraleer uw gezin achterna kwam (CGVS Ahmed p.5). Volgens uw vrouw Noor is zij terug sinds augustus 2014 uit Turkije en verbleef zij tot oktober 2015 in Irak dus meer dan een jaar (CGVS Noor p.5, p.7). De datum van augustus 2014 staat ook op de overlijdensakte van uw moeder die u presenteerde op het CGVS (zie groene map en CGVS Afaa p.7). Uw zus Afaa verklaarde eerst dat zij 3 maanden in Irak is gebleven voordat zij de terugkeer naar Turkije aanvatte (CGVS Afaa p.10). Toen haar werd gewezen dat de uitreisdatum in haar paspoort een datum in oktober 2015 bevatte, gaf Afaa aan dat ze het niet goed meer wist (CGVS Afaa p.10-11). U van uw kant beweerde dat uw vrouw niet goed is in data (CGVS Ahmed p. 11), maar deze uitspraak kwam niet heel doorleefd en geloofwaardig over. De vaststelling dat jullie niet bij machte zijn meer coherente verklaringen af te leggen omtrent jullie verblijf in Bagdad, wekt verbazing en doet vermoeden dat jullie van augustus 2014 (de dood van uw moeder) tot oktober 2015 (uw uitreis uit Irak) in het land hebben verbleven. Deze lange periode in Bagdad doet verder twijfels rijzen aangaande de ernst van uw vrees als soenniet in Bagdad problemen te zullen kennen. Als uitleg voor 'de discrepantie tussen uw subjectieve vrees en de lange periode dat u terugkeerde naar Bagdad', verklaarde uw vrouw dat jullie na de terugkeer naar Irak regelmatig van adres veranderden (CGVS Noor p.5). Ze zei daarbij dat jullie elke dag elders logeerden. U gaf daarentegen aan dat u twee maanden bij uw nonkel verbleef, twee maanden bij uw schoonmoeder en paar maanden bij uw zus tot de erfenis geregeld was (CGVS Ahmed p.5). Los van het feit dat het toch wel heel merkwaardig is dat jullie ook hieromtrent geen coherente verklaringen afleggen, blijkt dat u steeds in (verschillende wijken van) Bagdad bleef (CGVS Ahmed p.5, CGVS Noor p.5 en CGVS Afaa p.11). Dat geeft aan dat u uw veiligheidssituatie toch niet zo ernstig nam aangezien uw soenniet zijn en uw stamnaam ook elders in Bagdad voor problemen konden zorgen.

Dat uw stam Al Agele banden had met de stam van Saddam Hoessein, zoals u beweerde (CGVS Ahmed p.11), wordt niet betwist door het CGVS, maar ook dit gegeven is niet afdoende om te kunnen spreken een vrees in de zin van de Conventie. Dat uw stam Al Agele oorspronkelijk uit de regio van Tikrit afstamt en dat deze stam in het verleden banden had met de stam van Saddam Houssein, zoals u aangaf (CGVS Ahmed p.11) verandert immers niets aan deze appreciatie wanneer u geen persoonlijke band kan aantonen, noch met de stam van Saddam Hoessein noch met uw eigen stam (CGVS Ahmed p.10-13). U kan immers niet aantonen dat er actuele banden tussen u en uw stam Al Agele bestaan. Zo beweerde u nog nooit zelf in Salah-Ad-Din geweest te zijn, de provincie waar uw stam van afkomstig is (CGVS Ahmed p.3), verklaarde u geen enkele directe familie te kennen in deze regio (CGVS Ahmed p.3, p.10), alsook geen directe vrienden (CGVS Ahmed p.12-13) of persoonlijke contacten (CGVS Ahmed p.10, p.12-13) te hebben die daar wonen. Volgens de verklaring van uw zus zijn uw ouders afkomstig uit Bagdad (CGVS Afaa p.7). Volgens uw initiële verklaring waren uw ouders wel degelijk afkomstig uit het dorp Albu Agele in de provincie Salah-Ad-Din maar wonen uw ouders al van voor uw geboorte in 1981 in Bagdad (CGVS Ahmed p.4), nadien gaf u aan dat uw vader in Bagdad geboren is (CGVS p.10). Ook uw vrouw geeft aan dat u nooit in Salah-Ad-Din bent geweest en niemand van uw stam Al Agele kent deze regio (CGVS Noor p.6, p.8). Bijgevolg kan ook hieruit geen vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie worden afgeleid.

Uit bovenstaande observaties blijkt duidelijk dat jullie als sjieten én als leden van de Agele stam geen problemen hebben gekend in Bagdad. Het louter verwijzen naar een algemene situatie volstaat niet om daarmee een persoonsgerichte vrees voor vervolging aan te tonen en bijgevolg komt u niet in aanmerking voor het statuut van vluchteling zoals het bepaald wordt in de Conventie van Genève.

Met betrekking tot uw zus Afaa geeft u aan dat ze met medische problemen kampt sinds haar kindertijd en deze zich zowel fysiek als psychisch manifesteren (CGVS Ahmed p.7-8, CGVS Noor p.5-6 en CGVS Afaa p.8).

U haalde deze medische redenen aan als additionele reden waarom u uit Irak vluchtte (CGVS Ahmed p.7-8). Deze medische motieven houden, en zoals ook werd gemotiveerd in de beslissing van uw zus en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiäre bescherming.

De documenten die u presenteerde kunnen de appreciatie van uw asielmotieven niet ombuigen in positieve zin. De identiteitsbewijzen van uzelf en uw gezin (paspoorten, nationaliteitsbewijzen,

identiteitskaarten, woonkaart en rantsoenkaart) hebben betrekking op uw identiteit/nationaliteit die niet ter discussie staan. Ook het overlijden van uw moeder wordt niet ter discussie gesteld door het CGVS. De Exit Permits uit Turkije, de Residentie Permits en de UNHCR Refugee Certificates hebben betrekking op jullie verblijf in Turkije, gegevens die hier niet verder ter discussie staan.

Ook uw eigen verklaringen werpen geen ander licht op deze appreciatie. Betreffende de door u aangehaalde vrees betreffende uw stamnaam dient het CGVS toe te voegen dat u pas nadat het Speicher incident heeft plaatsgevonden, terugkeerde van Turkije naar Irak. Het Speicher incident vond immers plaats op 12 juni 2014 en u keerde met uw familieleden na de dood van uw moeder, in augustus 2014, terug naar Irak waar u vervolgens langer dan een jaar heeft verbleven. Het feit dat u terugkeerde nadat het incident heeft plaatsgevonden en u nadien langer dan een jaar in Bagdad heeft verbleven tast dan ook verder uw vrees voor vervolging omwille van uw stamnaam aan. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u zich niet informeerde naar de situatie in Irak voor uw terugkeer (zie gehoorverslag CGVS p.14/19). Ook verklaarde u dat u, net zoals uw broer, persoonlijk geen mensen kent in Salah-Ad-Din en u er nooit bent geweest (zie gehoorverslag CGVS p.4/19). Voorts geeft u aan dat u nooit ernstige problemen heeft ondervonden omwille van uw achternaam na uw terugkeer naar Bagdad en verklaart u dat u geen enkele persoon in Bagdad kent die problemen heeft ondervonden omwille van het Speicher incident (zie gehoorverslag CGVS p.14-15/19). Voorgaande argumenten ondermijnen uw beweerd vrees voor vervolging in Bagdad omwille van uw stamnaam en wijzen erop dat deze vrees voor vervolging louter berust op assumpties.

Daarnaast hield u aan dat u aan een hormonale ziekte/stoornis lijdt en psychologische problemen hebt (zie gehoorverslag CGVS p.16/19). Zo werd een vriendin van u in 2012 naast u op straat neergeschoten, en zou u (onder andere) hierdoor psychologische problemen ondervinden (zie gehoorverslag CGVS p.8/19). Ter ondersteuning van uw aangehaalde psychologische problemen legde u een medisch attest neer. Echter, dit voorgelegde document verandert niets aan de appreciatie van uw asielaanvraag. Het vormt immers geen bewijs van de oorzaak van uw psychologische problemen. Ook dient hierbij opgemerkt te worden dat u nadien tot maart 2014 in Bagdad bleef, naar Turkije reisde en vervolgens opnieuw terugkeerde naar Irak waar u langer dan een jaar verbleven hebt. Voorts stelde u dat u geen persoonlijke problemen hebt gekend in Irak omwille van dit incident (zie gehoorverslag CGVS p.17/19). Daarnaast dient het CGVS op te merken de door u aangehaalde medische motieven geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient zich hiervoor te richten tot de geijkte procedure.

Tenslotte dient het CGVS te benadrukken dat u verder verklaarde dat u, behalve het incident dat in 2012 plaatsvond, geen (ernstige) persoonlijke problemen hebt gekend tijdens uw verblijf in Irak (zie gehoorverslag CGVS p.13-14;17/19).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te buigen daar ze betrekking hebben op uw identiteit/nationaliteit, verblijf in Turkije en uw medische situatie, gegevens die hier niet ter discussie staan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van

een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, en de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” 1a_76an 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat

de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin

burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een

schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw schoonbroer op 18 maart 2016 eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Blijkens de bijlagen 26, opgenomen in de administratieve dossiers, verklaarden verzoekende partijen tijdens het onderzoek van hun asielaanvraag de bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Arabisch beheerst. Zij werden er overeenkomstig artikel 51/4, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) van in kennis gesteld dat hun asielaanvraag door de bevoegde asielinstanties zou worden behandeld in het Nederlands.

Derhalve is het Nederlands overeenkomstig het gestelde in artikel 51/4, § 3 van de Vreemdelingenwet de taal die wordt gebruikt bij de onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Artikel 39/69, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt omtrent verzoekschriften die worden ingediend tegen beslissingen van de Commissaris - generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het volgende:

“Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid :

(...)

4° een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen;

(...)

6° ingediend worden in het Nederlands of het Frans, afhankelijk van de taal van de behandeling zoals bepaald met toepassing van artikel 51/4;

(...)”

Uit het voorgaande blijkt dat de feiten waarop verzoekende partijen zich ter ondersteuning van onderhavig beroep wensen te beroepen in het Nederlands en in het verzoekschrift dienen te worden opgenomen.

Artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt:

“De stukken waarvan de partijen willen gebruik maken worden in originele vorm of onder vorm van een kopie voorgelegd en dienen, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Bij gebreke aan een dergelijke vertaling, is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen.”

Waar verzoekende partijen in het verzoekschrift een aantal niet eerder aangevoerde en nieuwe feiten aanvoeren en in dit kader meermaals verwijzen naar de uitgebreide en bij het verzoekschrift gevoegde

verklaring, dient te worden vastgesteld dat deze verklaring en de hierin vermelde feiten niet worden aangereikt in de taal van de procedure doch wel in het Frans.

De Raad stelt vast dat de bij het verzoekschrift gevoegde stuk (stuk drie) niet voorzien is van een voor eensluidende vertaling in het Nederlands. Tevens blijkt dat deze verklaring aangewend wordt als een onderdeel van de inhoud van het verzoekschrift waaromtrent de Raad zich zou moeten uitspreken.

Deze verklaring, zoals gevoegd bij het verzoekschrift en waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, wordt bij toepassing van artikel 8 PR RvV door de Raad niet in overweging genomen aangezien deze niet vergezeld is van een voor eensluidende vertaling in het Nederlands.

Bijgevolg wordt in hetgeen volgt met de voormelde verklaring en feiten slechts rekening gehouden in de mate waarin zij in het Nederlands en in het verzoekschrift worden aangevoerd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekende partijen stellen voorafgaand dat een aantal zaken niet werden weergegeven voor het CGVS. Daarom voegen zij een verklaring bij het verzoekschrift.

3.1.2. Verzoekende partijen beroepen zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 3 EVRM, “*de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur*”, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst benadrukken zij dat niet wordt betwist dat zij de Iraakse nationaliteit hebben, afkomstig zijn van Bagdad en naar Turkije zijn gevlucht om vervolgens terug te keren naar Irak. Evenmin wordt betwist dat de neergelegde documenten juist en waarachtig zijn en dat twee van de drie verzoekende partijen in Turkije als vluchteling werden erkend door UNHCR.

Verzoekende partijen geven een algemene uiteenzetting omtrent (de beoordeling van) de vluchtelingenstatus. Zij vervolgen:

“Dat verzoekers kennis zeer goed is.

Dat verwerende partij niet antwoordt op alle nodige elementen die verzoekers hebben ingeroepen omtrent hun vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Irak;

Dat, ten gevolge, de bestreden beslissing niet gegrond is op alle materiele juiste feiten ter staving van het asielrelaas van verzoekers ;

Dat verwerende partij de plicht heeft om zowel in rechte, als in feite, haar beslissingen draagkrachtig te motiveren en in het bijzonder ook een grondig onderzoek te voeren;

Dat omwille de bovenstaande opmerkingen, dit niet het geval is in casu ;

Dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht van tegenpartij schendt alsook de beginselen van behoorlijk bestuur en de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

:

Dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden ;”

Verder benadrukken verzoekende partijen dat rekening gehouden moet worden met de psychologische problemen van derde verzoekende partij die gerelateerd zijn aan de feiten die haar zijn overkomen gedurende haar korte verblijf in Irak (na terugkeer) waarover zij uit schaamte en vrees niets heeft durven vertellen.

Waar gemotiveerd wordt dat zij niet aannemelijk maakten dat zij als soenniet persoonlijk werden geïnterviewd, betogen verzoekende partijen:

“De bestreden beslissing gaat hierbij volledig voorbij aan het belangrijke gegeven dat toen de familie in 2014 naar Turkije is gevlucht, het UNHCR in Turkije wel degelijk de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan verzoekers zus Mevrouw Afaa (A.-A.) en de moeder van verzoeker.

Ook voor verzoekers was de procedure bij het UNHCR lopende.

(...)

bijgevolg het UNHCR oordeelde dat er wel degelijk een risico was in hoofde van deze familie voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Het is overigens niet betwist door het CGVS op enige wijze dat de vluchtelingenstatus werd toegekend aan verzoekers zus en moeder bij hun verblijf in Turkije.

Verder heeft het CGVS uitdrukkelijk vermeld in de beslissing van de zus Mevrouw Afaa (A.-A.) dat haar dossier absoluut verbonden is met het dossier van haar broer (dus verzoeker in casu) en schoonzus (dus verzoekster in casu).

Er wordt overigens een identieke motivering gegeven door het CGVS in de drie beslissingen (deze van verzoekers en de zus).

Het CGVS houdt op deze wijze absoluut geen rekening met de eerdere beoordeling door een asielinstantie te Turkije.

Het enige gegeven dat verzoekers te lange tijd in Irak hebben verbleven om de begrafenis en de erfenis van de moeder vervolgens te regelen kan geen afbreuk doen aan het feit dat in hun hoofde wel degelijk wordt aangetoond dat zij effectief ernstige problemen kennen in Irak (die dus wel in aanmerking kwamen voor de vluchtelingenstatus)."

Vervolgens stellen verzoekende partijen:

"Verzoekers erkennen wel dat zij bij het gehoor voor het CGVS niet hebben gedurfd "uit eer voor de familie en schaamte" de specifieke omstandigheden te schetsen waarvan zij het slachtoffer zijn geworden (en in het bijzonder de zus) toen zij in Irak verbleven.

Mevrouw Afaa (A.-A.) is namelijk het slachtoffer geworden tijdens het verblijf in Irak (dus na hun korte terugkeer uit Turkije) van feiten van kidnapping, verkrachting en foltering door de milities van AL-MAHDI.

Deze feiten waarvan de zus van verzoeker het slachtoffer werd waren ingegeven door een soort wraak vanwege HADJI (A.Z.).

Bovendien is het zo dat een lid van de soennitische familie (A.) in geval vb van kidnapping in een sjiitische omgeving op totaal geen hulp kan rekenen van de autoriteiten.

Verzoekers verwijzen naar het uitgebreide relaas dat verzoeker nu voegt bij dit beroep waarbij de volledige toedracht en omstandigheden van hun problemen in Irak aan bod komen en door schaamte en vrees spijtig niet voldoende werden toegelicht op het gehoor in het bijzonder over hetgeen derde verzoekster (zijn zus) is overkomen.

In ieder geval is de beslissing van het UNCHR die werd genomen tot toekenning van de vluchtelingenstatus een element dat in casu bij de motivering van de bestreden beslissing ten onrechte niet werd in aanmerking genomen.

Wanneer derde verzoekster en moeder wel werden erkend als vluchteling dient het CGVS aan te tonen waarom de voorwaarden die toen vervuld waren voor gegronde vrees op vervolging er nu plots niet meer zouden zijn enkel door een te lange afwezigheid uit Turkije die te wijten is zoals hieruit blijkt aan ernstige feiten die de familie en in het bijzonder de zus van verzoeker ernstig getekend hebben."

Verder vestigen verzoekende partijen de nadruk op hun stamnaam. Zij wijzen op de inhoud van de bestreden beslissingen en doen gelden:

"Totaal tegenstrijdig met haar eigen informatie stelt het CGVS dan dat verzoekers niet zouden aantonen dat ze (in het bijzonder verzoeker) persoonlijk gevisieerd zouden worden.

Inmiddels heeft zich een overigens een nieuw incident voorgedaan in mei 2016 waarbij een neef van verzoeker die met hem werkzaam was (taxi) nu ook werd vermoord (dus na het gehoor op het CGVS in april 2016).

Het CGVS ontkent niet dat de familienaam (A.-A.) wordt gelinkt aan het Speicher incident doch slaagt er niet in om te weerleggen waarom in casu de vervolging tav deze familiestam soennieten (A.A.) van verzoekers er geen vervolging zou plaatsvinden.

De motivering van het CGVS is op zijn minst tegenstrijdig en houdt opnieuw geen rekening met de feitelijke gegevens door haarzelf vermeldt."

Verzoekende partijen wijzen andermaal op de foltering en verkrachting van de zus na hun terugkeer naar Irak en die zij niet durfden toe te lichten op het CGVS uit schaamte en voor de eer van hun familie. Het CGVS dient ook rekening te houden met het culturele gegeven dat de eer van een familie geschonden wordt wanneer een vrouw wordt verkracht *in casu* omwille van haar origine.

Het CGVS ontkent niet dat de stam van verzoekende partijen banden had met het regime van Saddam Hoessein. Er wordt door het CGVS ook aangehaald dat de familie al jaren in Bagdad woont en dat verzoekende partijen nooit in Salah ad-Din zijn geweest.

"Verzoeker volgde militaire opleiding (school in 2002, vorming 90, code 8179501) juist voor de val van het regime van Saddam Hoessein.

Bij de val van het regime zijn de eerste problemen gestart juist door zijn banden met de stam van Saddam Hoessein.

Hierbij is verzoeker destijds na deze val via Syrië naar Libanon gevlucht .

Daar werd hij binnen het jaar overgedragen aan de Iraakse ambassade (werd opgesloten in gevangenis) en uitgewezen naar Irak.

Verzoeker is niet durven terugkeren naar Bagdad en verbleef vervolgens bij de familie van zijn moeder te Samaraa departement van Salah El-Din.

Nadat verzoeker een oproeping ontving van de regering en het Amerikaanse leger om zijn vorming 90 te vervullen, heeft hij de vorming 94 gevolgd in de militaire school te ROSTOMIA met de medewerking van de NATO.

Na enkele maanden zijn de bedreigingen tav verzoeker herbegonnen nu hij als verrader werd beschouwd.

Verzoeker heeft het leger dan vervolgens verlaten en is in 2006 gehuwd met verzoekster afkomstig van een andere stam ook om zijn fysieke veiligheid te verzekeren.

Verzoeker woonde vervolgens in de wijk TARRAT (sjiitische regio) waar einde 2013 verzoeker en zijn familie opnieuw persoonlijk werden gevisiteerd wegens zijn soennitische origine en banden met stam van Saddam HOESSEIN.

Deze feiten zijn dan de rechtstreekse aanleiding geweest om Irak te verlaten en naar Turkije te vluchten.

Verzoeker heeft deze zaken niet kunnen toelichten tijdens het CGVS.

In bijlage voegen verzoekers de volledige beschrijving van verzoeker omtrent de problemen in Irak."

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus, verwijzen verzoekende partijen naar artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en betogen zij:

"Dat er wel degelijk sprake is in Irak van willekeurig geweld waarbij de Islamitische Staat haar terreurcampagnes voornamelijk op burgers zijn gericht.

Het CGVS erkent zelf dat in april en mei 2016 het aantal zware aanslagen in Bagdad recent weer is toegenomen.

Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt verwezen door het CGVS in de bestreden beslissing naar de actuele veiligheidssituatie in Irak gebaseerd op de COI Focus:

Dat er echter niet wordt ontkend in de bestreden beslissing dat inmiddels de veiligheidssituatie in Irak verder ernstig verslechterd is en dat de aanslagen in het bijzonder vanwege de Islamitische Staat zijn toegenomen.

Dat zelf het UNHCR besluit dat de meeste mensen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

Dat er verder niet wordt betwist dat het geweld op verschillende vlakken in Irak is toegenomen.

Dat het niet is zoals het CGVS redeneert omdat het openbare leven in Irak niet is stilgevallen dat verzoekers daarom in Bagdad geen ernstig gevaar zou lopen en niet in aanmerking zou kunnen komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Dat er bovendien geen enkele betwisting is dat verzoekers wel degelijk voor hun vertrek uit Bagdad kwamen.

Dat zowel de nationale overheid als de internationale troepen niet in slagen de Iraakse burgers te verdedigen ;

Dat het groot aantal aanslagen, terreur aktes, gevechten enz. opgesomd zelf door het CGVS dit bevestigt ;"

Verzoekende partijen wijzen voorts op het Belgische reisadvies inzake Irak en op het Franstalige arrest nr. 165 615 van 12 april 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Zij stellen vervolgens:

"Dat in casu voor verzoekers het veiligheidsrapport COI wel dateert van 23 juni 2016 doch zoals in het aangehaalde arrest ook wat betreft de situatie van verzoekers er geen grondige analyse werd gemaakt door het CGVS van de veiligheidssituatie in Bagdad in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Verblijfswet, rekening houdend met alle beschikbare informatie.

Dat evenmin door het CGVS een duidelijk vluchtalternatief voor verzoekers werd onderzocht."

Tot slot betogen verzoekende partijen:

"Dat verwerende partij de toekenning van de subsidiaire bescherming had moeten beoordelen ook ten opzichte van de risico tot het lopen van een ernstige schade omwille doodstraf, executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffing (artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet) ;

Dat verwerende partij zulke analyse niet heeft ondergaan temeer de soennitische origine van verzoekers en het Speicherincident."

3.1.3. Ter staving van hun betoog, voegen verzoekende partijen een in het Frans opgestelde verklaring bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3).

Inzake deze verklaring dient te worden verwezen naar wat hoger werd vastgesteld inzake de rechtspleging.

3.2. Verweerder legt op 8 december 2016 door middel van een aanvullende nota de *UNHCR Position on Returns to Iraq* van 14 november 2016 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

3.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekende partijen duiden niet op welke wijze de overigens louter algemeen geformuleerde artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* zouden (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3.2. Evenmin duiden verzoekende partijen op welk(e) beginsel(en) zij doelen waar zij zich, benevens de aangevoerde schending van de motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, beroepen op de schending van "*de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur*". Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (*cf.* EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat

op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.6. Verzoekende partijen benadrukken meermaals dat derde verzoekende partij en haar moeder in het verleden door UNHCR werden erkend als vluchteling in Turkije.

Dit loutere gegeven kan echter geenszins volstaan om *in casu* en in hoofde van verzoekende partijen te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Dat derde verzoekende partij en haar moeder in het verleden door UNHCR werden erkend als vluchteling, heeft namelijk geenszins tot gevolg dat verzoekende partijen heden *ipso facto* en zonder enig individueel onderzoek dienen te worden erkend als vluchteling. Hun asielaanvraag dient immers op individuele basis te worden onderzocht en hierbij moet rekening worden gehouden met de persoon van verzoekende partijen, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in hun land en regio van herkomst op het ogenblik van het vellen van onderhavig arrest.

Dat de derde verzoekende partij en haar moeder de vluchtelingenstatus verkregen van UNHCR houdt geenszins in dat de RvV verplicht zou zijn om diezelfde status automatisch aan verzoekende partijen toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van de vluchtelingenstatus (cf. o.a. artikel 49, § 1, 6° samen gelezen met artikel 57/6, 3° van de Vreemdelingenwet). Verzoekende partijen hebben evenwel een aanvraag om de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend bij de Belgische autoriteiten. Indien het onderzoek van onderhavige asielaanvraag, die uit hoofde van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4, een ander resultaat oplevert dan het voormalige onderzoek van UNCHR, is dit bijgevolg het gevolg van de keuze van verzoekende partijen om een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Door dit te doen hebben zij de Belgische asielinstanties bevoegd gemaakt om de redenen die hen ertoe zouden hebben aangezet het land te verlaten (opnieuw) te onderzoeken. De Belgische asielinstanties moeten, zoals reeds hoger werd aangehaald, daarbij rekening houden met de persoon van verzoekende partijen, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in hun land en regio van herkomst op het ogenblik waarop zij een beslissing nemen over de asielaanvraag.

Verzoekende partijen voeren, na te zijn geconfronteerd met de voormelde, negatieve beslissingen vanwege het CGVS, *post factum* een aantal feiten aan waarvan de eerste en de derde verzoekende partij slachtoffer zouden zijn geweest in hun land van herkomst. Zij geven ter verklaring voor het niet eerder vermelden van de problemen van eerste verzoekende partij niet de minste reden op. Ook ter verklaring van het niet eerder vermelden van de problemen van derde verzoekende partij geven zij, waar zij verwijzen naar de schaamte voor de familie, geen afdoende verklaring. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is namelijk inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Van een asielzoeker mag daarbij worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen werden blijkens de gehoorverslagen in de administratieve dossiers zowel bij de DVZ als bij het CGVS in kennis gesteld van de op hen rustende verplichtingen. Ten aanzien van eerste en tweede verzoekende partij werd bij het CGVS bovendien expliciet gewezen op het vertrouwelijke karakter van het gehoor.

Tevens werd aangegeven dat het waarschijnlijk een negatief effect zou hebben op hun aanvraag indien zij zaken zouden weglaten. Gezien verzoekende partijen de heden aangevoerde feiten nooit eerder vermeldden en hiervoor geen afdoende verschooning bieden, kan aan deze feiten niet het minste geloof worden gehecht.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake de rechtspleging wordt ten overvloede vastgesteld dat dit nog des te meer geldt nu zij ter staving van deze feiten geen overtuigende bewijsstukken bijbrengen. De documenten die zij ter staving hiervan bij het verzoekschrift voegen (bijlage 3) worden namelijk slechts bijgebracht in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën. Hoger werd reeds vastgesteld dat deze documenten niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 PR RvV, zodat hun inhoud niet kan worden nagegaan.

Dat verzoekende partijen ongeloofwaardige verklaringen afleggen over de problemen waarvan zij in hun land van herkomst slachtoffer zelf slachtoffer zouden zijn geworden, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van het aangehaalde nieuwe incident dat zich zou hebben voorgedaan in mei 2016 en waarbij een neef van eerste verzoekende partij, die eveneens taxichauffeur was, zou zijn vermoord. De geloofwaardigheid van dit nieuwe incident wordt nog verder ondergraven doordat verzoekende partijen omtrent dit nieuwe incident verder niet de minste duiding geven. Zij preciseren niet waar, wanneer, om welke exacte reden, op welke wijze of in welke omstandigheden de neef van eerste verzoekende partij zou zijn vermoord. Evenmin tonen zij concreet aan dat, waarom of op welke wijze voormeld incident een weerslag zou hebben op hun situatie of in hunnen hoofde aanleiding zou kunnen geven tot het bestaan van een gegronde vrees voor (persoonsgerichte) vervolging.

Ook ter staving van voormeld incident, brengen verzoekende partijen bovendien geen overtuigende bewijzen bij. Het stuk dat ter staving hiervan bij het verzoekschrift wordt gevoegd (bijlage 3) wordt immers slechts bijgebracht in de vorm van een makkelijk te manipuleren kopie. Verder gaat dit document niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 PR RvV, zodat de inhoud niet kan worden nagegaan.

Verzoekende partijen stellen op algemene wijze dat rekening moet worden gehouden met de psychologische problemen van derde verzoekende partij. Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat zij deze psychologische problemen in het onderhavige verzoekschrift linken aan de hoger ongeloofwaardig bevonden problemen, terwijl zij deze eerder gedurende hun aanvraag linkten aan een incident in 2012. In de bestreden beslissing ten aanzien van derde verzoekende partij wordt voorts wel degelijk en terdege rekening gehouden met de in haar hoofde aangevoerde psychologische problemen. In deze beslissing wordt dienaangaande met recht gesteld:

“Daarnaast hield u aan dat u aan een hormonale ziekte/stoornis lijdt en psychologische problemen hebt (zie gehoorverslag CGVS p.16/19). Zo werd een vriendin van u in 2012 naast u op straat neergeschoten, en zou u (onder andere) hierdoor psychologische problemen ondervinden (zie gehoorverslag CGVS p.8/19). Ter ondersteuning van uw aangehaalde psychologische problemen legde u een medisch attest neer. Echter, dit voorgelegde document verandert niets aan de appreciatie van uw asielse status. Het vormt immers geen bewijs van de oorzaak van uw psychologische problemen. Ook dient hierbij opgemerkt te worden dat u nadien tot maart 2014 in Bagdad bleef, naar Turkije reisde en vervolgens opnieuw terugkeerde naar Irak waar u langer dan een jaar verbleven hebt. Voorts stelde u dat u geen persoonlijke problemen hebt gekend in Irak omwille van dit incident (zie gehoorverslag CGVS p.17/19). Daarnaast dient het CGVS op te merken de door u aangehaalde medische motieven geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient zich hiervoor te richten tot de geijkte procedure.”

Verzoekende partijen laten deze motieven ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het op een louter algemene wijze verwijzen naar en de nadruk vestigen op hun religie en hun stamnaam. In de bestreden beslissingen wordt echter op omstandige, duidelijk en gedetailleerde wijze en rekening houdende met de landeninformatie in de administratieve dossiers, met de diverse verklaringen zoals afgelegd door verzoekende partijen en met de neergelegde documenten gemotiveerd waarom niet kan worden aangenomen dat verzoekende partijen (louter) ingevolge hun religie en hun stamnaam zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst. De motieven die dienaangaande in de bestreden beslissingen zijn opgenomen vinden steun in de administratieve dossiers en zijn pertinent en terecht. Zij worden, gezien zij door verzoekende partijen niet op concrete en dienstige wijze worden aangevochten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. De in het kader van het betoog omtrent de subsidiaire beschermingsstatus geuite bewering als zouden de bestreden beslissingen niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd mist blijkens een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in deze beslissingen heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn. Verweerder repliceert dan ook met recht dat de bestreden beslissingen wel degelijk motiveren waarom verzoekende partijen niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van voormelde artikelen van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake hun asielmotieven en in acht genomen dat zij voor het overige geen elementen aanvoeren die kunnen leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in deze zin, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door partijen in het kader van onderhavige beroepsprocedure en zoals opgenomen in de administratieve dossiers, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in de administratieve dossiers).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten.

Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het door verzoekende partijen geciteerde, Franstalige arrest nr. 165 615 van 12 april 2016 van de RvV, benadrukt de Raad nog dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de landeninformatie waarop de evaluatie van de veiligheidssituatie in Bagdad in de bestreden beslissingen is gestoeld en welke werd toegevoegd aan de administratieve dossiers, van recentere datum is dan diegene in voormeld vernietigingsarrest. Eveneens dient te worden opgemerkt dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad schraagt op de nog recentere, in het kader van onderhavige beroepsprocedure door partijen aangereikte informatie.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hunnen hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Gelet op het voorgaande, ziet de Raad geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS